

meddele det i hin Grundlovsbestemmelse omhandlede Samtykke. Ligeledes synes det at fremgaa (nemlig af et Tilfælde i 1888), at Tinget er utilbøjeligt til at meddele et Samtykke, som der ellers kunde være Grund til at give, naar den, der føler sig fornærmet, har *anden Adgang til retslig Renselse* end netop et Søgmaal mod et Medlem af Tinget. Det er dette, som gør sig gældende ogsaa i det her foreliggende Tilfælde. Den nedsættende Omtale, som Folketingsmand *K. M. Klausen* i Tinget har brugt om Andrageren, er forud brugt i Pressen af navngivne Mænd, vel ikke ganske i samme Ord, men dog i saadan Grad af Ligeartethed, at Andrageren ved *under Æresfornærmelsessager mod hine Mænd* at opnaa Dom for, at de af dem brugte Ytringer vare uberettigede, i *Virkeligheden vilde være rensset* ogsaa i Henseende til, hvad Folketingsmand *K. M. Klausen* har fremført i Tinget af ufordelagtigt om Andrageren. Men naar dette forholder sig saaledes, mener Udvalget ikke at burde tilraade Tinget at meddele det ansøgte Samtykke. — Da Udvalget kun har at gøre Indstilling, for saa vidt det dertil finder Anledning (Forretningsordenens § 27), og Sagen vil faa sin endelige Afgørelse ogsaa ved Tingets Unkladelse af at meddele det søgte Samtykke, kan Udvalgets *Flertal* (Udvalget undtagen Holm) saaledes slutte med, at man ikke finder Anledning til at gøre nogen Indstilling til Tinget. — Et *Mindretal* (Harald Holm) „ser ikke rettere, end at Folketingets Værdighed kræver, at det værner udenforstaaende private Personer mod ærekrænkende Beskyldninger, der under Tingets Forhandlinger udslynges imod dem af et af Tingets Medlemmer“, og at de paagældende Ytringer derfor ikke bør gaa upaatalte hen. Mindretallet — der ikke mener, at Flertallet har Ret, naar det i sine Udtalelser henviser til, at de paagældende Ytringer allerede er paatalt af Tingets Formand, idet Formanden ved den Udtalelse, hvortil der sigtes, efter Mindretallets Mening „ikke udtrykkelig paatalte de ærekrænkende Ord, der vare brugte om Hr. Henriksen“ — foreslaar derfor Folketinget at vedtage følgende Beslutning: „Idet Tinget paataler de ærekrænkende Ytringer, som Folketingsmanden for Københavns Amts 2. V. i Mødet 25. Oktober 1901 brugte om en navngiven, uden for Tinget staaende Mand, gaar Tinget over til Dagsordenen“. — Til den Tinget fra Formandspladsen givne Meddelelse om den foregaaede Omdeling til Medlemmerne af den heromhandlede Udvalgsbetænkning knyttede *Formanden* følgende Udtalelse (F. Sp. 4425 nederst): „Jeg skal allerede her med Hensyn til den af Udvalgets Mindretal gjorte Indstilling bemærke, at da det efter Forretningsordenen ikke er Tinget, men dets Formand, der paataler Ytringer, der falde i Tinget, vil Mindretallets Indstilling, hvis den fastholdes i sin foreliggende Form, ikke kunne komme til Afstemning“. — Da